

Remissvar NVs förslag om buller 2015

Naturvårdsverket
Moa Ek

Stockholm den 28 januari 2015

Yttrande avseende Industribuller Naturvårdsverkets dnr. NV-03927-14.

Sveriges Bergmaterialindustri, vars medlemsföretag producerar bergkross och naturgrus för bygg- och anläggningsändamål, vill härmed anföra följande angående NV:s remissförslag.

Förslaget innehåller många positiva lösningar på komplicerade frågor som kommer att förbättra möjligheterna att driva näringsverksamhet samtidigt som allmänhetens behov av skydd mot störande buller tas tillvara på ett bra sätt.

I två frågor vill dock SBMI föreslå förändringar:

På sid 6 skriver NV: För trafik till och från verksamhetsområdet på angränsande vägar och järnvägar bör som huvudprincip riktvärdena för trafik vara vägledande. Utifrån en sammanvägd bild av bullersituationen kan dock andra bedömningar i vissa fall behöva göras. Till exempel kan detta vara fallet vid tillfartsvägar till täkter, där transportererna till och från täkten står för en betydande del av bullerstörningarna.

Det finns många industrier som genererar tunga transporter. Täckter är en av dessa. Transporter till och från täkter är av samma slag som transporter till annan industri och de störningar som kan uppkomma motsvarar störningar från andra tunga transporter. SBMI anser att dessa transporter därför ska bedömas på samma sätt som andra transporter med de riktvärden som gäller för allmänna vägnätet. SBMI menar att NVs skrivning befäster en oacceptabel särbehandling av ballastindustrin, som inverkar menligt på industrins möjlighet att etablera täkter.

Det finns exempel där täkter fått avslag på ansökan om tillstånd, med hänvisning till trafik på allmän väg, medan annan industri med motsvarande eller mer transporter på samma väg har fått tillstånd – samma år. Det är olyckligt att NV understöder denna särbehandling av täkter i förhållande till annan industri i glesbygd. Exemplifieringen med täkter bör utgå.

På sid 10 föreslår NV en ny definition av vad som är friluftsområde: Med friluftsområden avses i det här sammanhanget område i översiktsplan för det rörliga friluftslivet eller andra områden som nyttjas mer frekvent för friluftsliv där naturupplevelsen är en viktig faktor och där en låg ljudnivå utgör en särskild kvalitet. Även i mer bullerutsatta områden som används för friluftsliv och rekreation, t ex grönområden och parker i stad och stadsnära miljö, utgör den relativa tystnaden en viktig hälsoaspekt och buller bör begränsas även om ovan angivna ljudnivåer för friluftsområden inte kan klaras.

SBMI menar att den föreslagna definitionen av friluftsområde är mycket diffus och därmed svår att tillämpa för både myndigheter och verksamhetsutövare. Som verksamhetsutövare blir det väsentligt svårare att förutse vilka områden som prövnings- och tillsynsmyndigheterna anser vara friluftsområden.

Många av de relativt tätortsnära områden som är lämpliga för bergtäkter ur transporthänseende och som i övrigt saknar motstående intressen (bl a bebyggelse och dokumenterade naturvärden) ligger inom områden som skulle kunna falla inom NVs föreslagna definition av friluftsområde.

SBMI vill även poängtera att människor främst idkar friluftsliv under kvällar och helger, dvs vid tidpunkter när ingen täktverksamhet bedrivs.

Tidigare har friluftsområde avsett ”områden som planlagts för fritidsbebyggelse och rörligt friluftsliv”. Detta är en rättssäker och väletablerad definition, medan däremot ”andra områden som nyttjas mer frekvent för friluftsliv där naturupplevelsen är en viktig faktor och där en låg ljudnivå utgör en särskild kvalitet” kan innefatta de flesta skogs- och naturområden som någon enskild anser sig nyttja mer frekvent. Definitionen av friluftsområde bör inte ändras.

Yttrande avseende Industribuller Naturvårdsverkets dnr. NV-03927-14.

Sveriges Bergmaterialindustri, vars medlemsföretag producerar bergkross och naturgrus för bygg- och anläggningsändamål, vill härmed anföra följande angående NV:s remissförslag.

Förslaget innehåller många positiva lösningar på komplicerade frågor som kommer att förbättra möjligheterna att driva näringsverksamhet samtidigt som allmänhetens behov av skydd mot störande buller tas tillvara på ett bra sätt.

I två frågor vill dock SBMI föreslå förändringar:

På sid 6 skriver NV: För trafik till och från verksamhetsområdet på angränsande vägar och järnvägar bör som huvudprincip riktvärdena för trafik vara vägledande. Utifrån en sammanvägd bild av bullersituationen kan dock andra bedömningar i vissa fall behöva göras. Till exempel kan detta vara fallet vid tillfartsvägar till täkter, där transportererna till och från täkten står för en betydande del av bullerstörningarna.

Det finns många industrier som genererar tunga transporter. Täkter är en av dessa. Transporter till och från täkter är av samma slag som transporter till annan industri och de störningar som kan uppkomma motsvarar störningar från andra tunga transporter. SBMI anser att dessa transporter därför ska bedömas på samma sätt som andra transporter med de riktvärden som gäller för allmänna vägnätet. SBMI menar att NVs skrivning befäster en oacceptabel särbehandling av ballastindustrin, som inverkar menligt på industrins möjlighet att etablera täkter.

Det finns exempel där täkter fått avslag på ansökan om tillstånd, med hänvisning till trafik på allmän väg, medan annan industri med motsvarande eller mer transporter på samma väg har fått tillstånd – samma år. Det är olyckligt att NV understöder denna särbehandling av täkter i förhållande till annan industri i glesbygd. Exemplifieringen med täkter bör utgå.

På sid 10 föreslår NV en ny definition av vad som är friluftsområde: Med friluftsområden avses i det här sammanhanget område i översiktsplan för det rörliga friluftslivet eller andra områden som nyttjas mer frekvent för friluftsliv där naturupplevelsen är en viktig faktor och där en låg ljudnivå utgör en särskild kvalitet. Även i mer bullerutsatta områden som används för friluftsliv och rekreation, t ex grönområden och parker i stad och stadsnära miljö, utgör den relativa tystnaden en viktig hälsoaspekt och buller bör begränsas även om ovan angivna ljudnivåer för friluftsområden inte kan klaras.

SBMI menar att den föreslagna definitionen av friluftsområde är mycket diffus och därmed svår att tillämpa för både myndigheter och verksamhetsutövare. Som verksamhetsutövare blir det väsentligt svårare att förutse vilka områden som prövnings- och tillsynsmyndigheterna anser vara friluftsområden.

Många av de relativt tätortsnära områden som är lämpliga för bergtäkter ur transporthänseende och som i övrigt saknar motstående intressen (bl a bebyggelse och dokumenterade naturvärden) ligger inom områden som skulle kunna falla inom NVs föreslagna definition av friluftsområde.

SBMI vill även poängtera att människor främst idkar friluftsliv under kvällar och helger, dvs vid tidpunkter när ingen täktverksamhet bedrivs.

Tidigare har friluftsområde avsett ”områden som planlagts för fritidsbebyggelse och rörligt friluftsliv”. Detta är en rättssäker och väletablerad definition, medan däremot ”andra områden som nyttjas mer frekvent för friluftsliv där naturupplevelsen är en viktig faktor och där en låg ljudnivå utgör en särskild kvalitet” kan innefatta de flesta skogs- och naturområden som någon enskild anser sig nyttja mer frekvent. Definitionen av friluftsområde bör inte ändras.

Med vänliga hälsningar

SVERIGES BERGMATERIALINDUSTRI

Björn Strokirk
Verkställande direktör